

Arrest

nr. 251 895 van 30 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming ten aanzien van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : P. G.
voornaam : M. B.
geboortedatum : 16.07.1981
geboorteplaats : Cuscatlan
nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/11/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13/08/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1, 2, en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel

stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker bezit de nationaliteit van Iran, doch hij diende zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker wijst daarbij op zijn betrokkenheid bij de huiskerk in Iran en zijn bekering tot het christendom. Hij gaat ook in België, nabij zijn opvangplaats te Gent, naar de kerk. Door zijn geloofsovertuiging, is het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Iran.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Iran). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar El Salvador ("nationaliteit: El Salvador") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 30 (dertig) dagen"). Op geen enkele wijze werd evenwel rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. De identiteit en nationaliteit van verzoekster staan niet ter discussie, zoals ook bevestigd werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de beslissing van 26 maart 2020: "Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan" (pagina 4). Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd erop gewezen dat de georganiseerde misdaad "erg actief" is in El Salvador en dat het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden bendegeïmpliceerd is. Het geweld wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigengroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing (pagina 5). Verzoekster wijst evenwel op haar kwetsbare situatie waardoor zij in handen van de georganiseerde criminaliteit dreigt terecht te komen, doordat zij geen vaste verblijfplaats of een inkomen meer heeft in El Salvador. Voor haar vertrek uit El Salvador verbleef zij reeds afwisselend bij een vriendin en haar oom. Zij ontbreekt bovendien de noodzakelijke financiële middelen. Zo betaalde zij met het geld van haar ontslagvergoeding en 500 dollar die haar broer haar had toegestuurd het vliegtuigticket richting Europa. Door haar afwezigheid uit El Salvador, kan verzoekster onvoldoende beroep doen op haar sociaal en familiaal netwerk om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij sprak haar netwerk reeds aan alvorens haar vertrek uit El Salvador, waardoor de goodwill binnen haar netwerk (er geldt geen wettelijke onderhoudsverplichting) om opnieuw in te staan voor verzoekster actueel niet meer aanwezig is. De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij dan ook voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier (in het bijzonder de beslissing van het Commissariaat-generaal

voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Er werd echter, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. De verzoekende partij wijst erop dat dergelijke actuele beoordeling noodzakelijk is, zodoende dat met de meest situatie van verzoekster kan worden rekening gehouden. Er werd hierom, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing op 14 december 2020, geen individueel en concreet onderzoek verricht of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschiedt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar El Salvador werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden

onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij geeft in haar enig middel een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij, in punt 2 van het enig middel stelt dat zij de nationaliteit van Iran bezit. Zij wijst daarbij op haar betrokkenheid bij de huiskerk in Iran en haar bekering tot het christendom. Zij gaat naar eigen zeggen ook in België, nabij haar opvangplaats te Gent, naar de kerk. Door haar geloofsovertuiging zou het voor haar onmogelijk zijn om terug te keren naar Iran.

De Raad merkt op dat dit betoog helemaal niet overeenstemt met de verdere uiteenzetting van de verzoekende partij in haar enig middel. De verzoekende partij is ook helemaal niet afkomstig van Iran, maar wel van El Salvador. Bovendien blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt, namelijk het arrest nr. 243 898 van 10 november 2020 waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 maart 2020 werd verworpen, dat het asielaanvraag van de verzoekende partij ook helemaal niets te maken heeft met de gegevens zoals weergegeven in punt 2. van het enig middel. De verzoekende partij maakt de gegevens zoals weergegeven in dit onderdeel van haar enig middel dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk en zij gaan flagrant in tegen de gegevens waarover de Raad beschikt. Dit betoog van de verzoekende partij is, gezien de feitelijke onjuistheid, dan ook niet dienstig en kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verder wijst de Raad erop dat hij, ook al werd er geen administratief dossier of nota met opmerkingen neergelegd door de verwerende partij, toch beschikt over belangrijke elementen van het dossier en meer bepaald net die elementen die de verzoekende partij in haar enig middel aanhaalt en die te maken hebben met de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar El Salvador. Bij arrest nr. 243 898 van 10 november 2020 verwierp de Raad immers het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 maart 2020. In dit arrest werd de integrale beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 maart 2020 opgenomen. De Raad kan dan ook, zelfs bij afwezigheid van het administratief dossier, rekening houden met de gegevens die uit voornoemd arrest blijken.

De Raad besliste in zijn arrest nr. 243 898 van 10 november 2020 als volgt:

“1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 augustus 2019.

1.2. Op 19 februari 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (hierna ‘het CGVS’), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 26 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna ‘de commissaris-generaal’) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in 1981 in Cojutepeque, waar u ook lang woonde. Een vijftal jaar voor uw vertrek verhuisde u samen met uw moeder naar Ilopango, u ging er wonen in een wijk waar ook uw halfzus woonde. In januari 2015 begon u te werken voor Sersaprosa. U oefende er de functie van interne kassierster uit en werkte met cash geld. Op 10 april 2019 kwam u rond 9u ’s avonds thuis van het werk. U merkte vier bendeleden die u niet kende op aan de ingang van uw woonplaats. Ze verhinderden u de doorgang en een van hen benaderde u. Hij zei dat hij wist waar u werkte en wilde dat u hem informatie verschaft. De bendeleden wilden informatie over de pantserwagens van uw bedrijf, hun routes, de hoeveelheid geld aan boord en hun uurroosters. Ze vroegen u ook hen 60 dollar te betalen. Ze gaven u zes dagen de tijd om hun eisen in te willigen. Ook vertelden ze u dat u geen klacht mocht indienen.

U kon die nacht niet slapen en vertrok de volgende ochtend naar het werk. U vroeg diezelfde ochtend aan uw beste vriendin of u niet bij haar kon slapen. Na het werk ging u naar haar huis in San Francisco in Soyapango. U kon telkens drie dagen bij uw vriendin blijven, de dagen dat zij niet werkte. De drie dagen daarna woonde u bij uw oom in D. d. S. J. in het departement Cabanas. Zo wisselde u tijdens uw laatste maanden in El Salvador die twee verblijfplaatsen af. Ondertussen onderzocht u wat te doen. U had uw moeder, die in Cojutepeque was op het moment dat uw probleem zich voordeed, geadviseerd daar te blijven en niet terug te keren naar Ilopango.

Op 30 april 2019 nam u ontslag, op 16 mei 2019 was uw laatste werk dag. Met het geld van uw ontslagvergoeding en 500 dollar die uw broer u had opgestuurd kocht u op 5 juli 2019 een vliegticket.

Op 7 augustus vertrok u met het vliegtuig uit El Salvador. Via Madrid en Amsterdam kwam u op 13 augustus 2019 in België aan. Op 20 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u krantenartikelen over de situatie in uw regio en een badge van uw werk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende 18 vanwege uw job bij Sersaprosa, geldtransportbedrijf (CGVS, p. 13).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de aanwezigheid van bendes in uw wijk in Ilopango, vaag en weinig doorleefd zijn. U verklaart dat uw wijk werd gecontroleerd door een bende (CGVS, p. 6). Gevraagd uit te leggen op welke manier de aanwezigheid van de bende een impact heeft op uw leven antwoordt u op vage wijze dat ze de mensen lastig vallen, dat er geen familie op bezoek kan komen en dat er niet geleefd kan worden (CGVS, p. 6). Echter, gevraagd naar uw eigen situatie zegt u dat u voor uw problemen geen last had van bendeleden in uw wijk en dat zij u niets deden (CGVS, p. 6). U wordt later dan gevraagd de controle van de bende over uw wijk nader toe te lichten waarop u opnieuw vaag blijft en stelt: "Zij heersen daar in die wijk, ze vallen de mensen lastig. Mensen die niet van daar zijn. Ze vermoorden ook mensen. Er zijn heel wat problemen" (CGVS, p. 11). U verklaart verder dat er voortdurend moorden worden gepleegd (CGVS, p. 11). Dat u verklaart dat mensen lastig gevallen worden, dat er voortdurend mensen vermoord worden en dat er niet geleefd kan worden maar anderzijds verklaart dat u zelf geen enkel probleem had tot voor uw vertrek en dat ze u niets deden is opmerkelijk. Gevraagd naar toelichting daaromtrent verklaart u louter dat u enkel naar het werk ging, door uw shiften vaak rustte en u niet moeide met andere zaken (CGVS, p. 11-12). Die uitleg is weinig overtuigend, zeker gezien u verklaart dat u hen wel degelijk voortdurend zag op straat (CGVS, p. 6).

Bovendien verklaart u dat men zich 's avonds laat zich niet vrij kan bewegen in uw wijk vanwege het gevaar. Uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat u zelf jarenlang vanwege uw verschillende shiften pas 's avonds laat thuis kwam van uw werk. Na late shifts bracht een busje van het werk u naar uw wijk. Dat u verklaart dat men zich niet vrij kan bewegen 's avonds laat terwijl u zelf vaak 's avonds laat thuiskwam van uw werk maakt uw bewering dat u zelf nooit enig probleem heeft gekend met de bende des te opmerkelijker. Gevraagd of de bendeleden u op die late momenten nooit benaderden – jarenlang werd u in uw wijk afgezet door een busje op uren dat er geen openbaar vervoer meer werkte – stelt u: "De enige keer dat ze me durfden aan te spreken was die keer dat ze me bedreigden. De vorige

bendeleden zeiden enkel goeienavond en niets meer. Daar heb ik nooit mee gepraat” (CGVS, p. 9 en 19). Dit is niet overtuigend.

Ook uw verklaringen over het nemen van de bus zijn opmerkelijk. Uit informatie blijkt dat misdaad op het openbaar vervoer een significant fenomeen is in El Salvador. Volgens een rapport over criminaliteit op het openbaar vervoer uit 2015 blijkt dat 20% van alle overvallen en diefstallen op een bus gebeuren, net als – in de periode van 2008 tot 2013 – 3,3% van alle moorden. Het rapport stelt verder: “Verbal abuse, theft and robbery are the most common types of crimes against the person occurring inside buses and microbuses.” En tevens: “However dangerous are the bus stops, the most vulnerable location was said to be inside the bus and most crime accounts involved incidents that took place inside buses.” Vrouwen en ouderen worden vermeld als de meest kwetsbare personen. Bussen zijn vaak overbevolkt, waardoor vrouwen kwetsbaarder zijn voor seksuele delinquentie, zoals ongewenste aanrakingen. Wanneer u gevraagd wordt of er problemen voorkomen tijdens het nemen van de bus antwoordt u vreemd genoeg: “terwijl je op de bus zit niet, maar als je in een bepaalde zone afstapt en ze vragen u dingen, dan wel”(CGVS, p. 17). U wordt later nogmaals gevraagd hoe een busreis doorgaans verliep en gepeild naar problemen maar u haalt geen specifieke problemen aan (CGVS, p. 20).

Uw verklaringen over het leven in een wijk onder bendecontrole en over het openbaar vervoer zijn weinig doorleefd en doen ernstig twifelen aan uw leefomstandigheden in El Salvador. Deze vaststelling doet vermoeden dat u eerder afkomstig bent uit een rijkere afgesloten gemeenschap. Dit doet dan ook twifelen aan uw vluchtmotieven die rechtstreeks voortkomen uit uw vermeende leven onder bendecontrole.

Echter, ook over uw problemen zelf zijn uw verklaringen niet overtuigend. Zo zijn uw verklaringen over de noodgedwongen verhuis van uw familieleden vanwege uw problemen met bende 18 onsamenhangend. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw zus in Ilopango woont (Verklaring DVZ, vraag 17). Op het CGVS verklaart u dat zij twee maanden na uw vertrek naar Cojutepeque is verhuisd als gevolg van uw problemen (CGVS, p. 10 en 11). U verklaart dat uw familie in Cojutepeque in het huis van uw overleden grootouders woont (CGVS, p. 5). Wanneer u op verschillende momenten gevraagd wordt wie er precies woont, antwoordt u inconsistent. Zo verklaart u dat het huis bewoond wordt door uw tantes, neven en nichten (CGVS, p. 5). Later verklaart u dan weer dat uw moeder en uw zus in dat huis wonen (CGVS, p. 10-11). U verklaart dat zij naar Cojutepeque verhuisd zijn door uw problemen in Ilopango. Maar uw verklaringen over wanneer zij dat gedaan hebben zijn eveneens inconsistent. Over uw moeder zegt u dat zij snel na uw vertrek verhuisde naar Cojutepeque (CGVS, p. 11). Later zegt u dat zij daar - nog voor uw problemen begonnen - al twee dagen op bezoek was en u haar waarschuwde niet terug te keren (CGVS, p. 15). Over uw zus verklaart u eerst dat zij twee maanden na uw vertrek naar België vertrok (CGVS, p. 11), later zegt u dat zij twee maanden na uw probleem vertrok (CGVS, p. 19). Deze inconsistentie is opmerkelijk gezien er 4 maanden zitten tussen uw probleem en uw vertrek. Uw algemene geloofwaardigheid daalt door deze inconsistenties.

U verklaart dat uw zus in dezelfde straat als u woonde (CGVS, p. 5) en daar nog enkele maanden na uw probleem bleef wonen (CGVS, p. 11). Zij bleef daar nog – afhankelijk van welke versie van uw verklaringen – twee tot zes maanden wonen. U verklaart dat de bendeleden uw zus in die maanden geen enkele keer aangesproken of benaderd hebben (CGVS, p. 15). Het is opmerkelijk dat de bendeleden zelfs niet kwamen vragen waar u was. U verklaart meermaals dat het niet gehoorzamen van de bendeleden uw familie in de problemen zou brengen (CGVS, p. 14). Het feit dat uw zus toch nog enkele maanden zonder problemen in uw wijk in Ilopango bleef wonen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal. Gevraagd naar hoe het komt dat zij daar nog zo lang probleemloos kon wonen is uw antwoord weinig overtuigend. U verklaart ook dat zij daar al 25 jaar woonde en haar daardoor “mogelijks niets zou overkomen.” (CGVS, p. 21). Het is weinig aannemelijk dat uw zus nog enkele maanden in uw wijk kon blijven en bovendien niet benaderd is geweest door de bendeleden.

Gezien uw verklaringen dat de bendeleden uw familie zouden viseren indien u niet gehoorzaamde, is het ook opmerkelijk dat u uw zus niet meteen hebt ingelicht over uw probleem. Zeker gezien zij daar op dat moment nog woonde en dus gemakkelijk benaderd zou kunnen worden door de bendeleden. U verklaart dat uw moeder uw zus later op de hoogte heeft gebracht, zonder goed te weten wanneer dat precies zou gebeurd zijn. U verklaart ook dat u er pas na drie dagen met haar over gesproken hebt (CGVS, p. 21). De verklaringen die u aflegt hierover zijn weinig overtuigend. U verklaart dat u bang was dat zij zich vragen zou stellen en zorgen zou maken en dat u haar niet op de hoogte bracht om haar niet nog meer in gevaar te brengen (CGVS, p. 19). Dit houdt weinig steek.

Verder slaagt u er niet in overtuigende verklaringen af te leggen over wat er met de huizen van u en uw zus in Ilopango gebeurd is. U verklaart dat de huizen jullie eigendom zijn (CGVS, p. 5 en 12). Gevraagd wat er met het huis van u en dat van uw zus is gebeurd antwoordt u naast de vraag dat ze mensen dichtbij het huis zag komen, dat u bang was en dat het beter was dat ze vertrok (CGVS, p. 19).

Gevraagd of u na uw vertrek nog gehoord heeft wat er met jullie huizen is gebeurd, zoals van jullie burens, zegt u dat uw zus hier niets meer over gehoord heeft en dat jullie op dit moment hier niets over

weten (CGVS, p. 19). Gevraagd of u of uw familie met iemand in de wijk contact heeft – om zich hierover te informeren – zegt u dat dit het laatste is wat jullie willen, zodat ze uw familie niet zouden vinden (CGVS, p. 19 en 20). Dat u of uw familie zich op geen enkele manier zouden hebben geïnformeerd over jullie huizen sinds jullie vertrek uit de wijk is opvallend. Dat u zegt met niemand contact te willen omdat ze zo uw familie zouden weten te vinden is geen overtuigende verklaring hiervoor.

U verklaart dat u niets hebt verteld op uw werk over wat u is overkomen. Het is opmerkelijk dat u uw werkgever niet ingelicht hebt van een mogelijke overval op zijn geldtransporten. Gevraagd dit toe te lichten reageert u niet overtuigend. U zegt dat het bedrijf wel weet wat ze te lijden hebben en dat ze u zouden verdenken en u zo nog grotere problemen zou krijgen (CGVS, p. 18).

U hebt ook aan niemand op uw werk gezegd waarom u ontslag neemt. Gezien u daar nog meer dan een maand werkte is dat opmerkelijk. Zo zegt u dat ze u wel vroegen waarom u vertrok, maar dat u daar niemand kon vertrouwen en gewoon zei dat u enkele zaken moest doen (CGVS, p. 15 en 18). Die verklaringen houden weinig steek.

Ten slotte zijn ook uw verklaringen over de laatste maanden voor uw vertrek niet overtuigend. U verklaart uw laatste maanden in El Salvador te hebben doorgebracht bij een oom in Desvio de San José (departement Cabanas) en uw beste vriendin in San Francisco, Soyapango. U wisselde om de drie dagen deze twee verblijfplaatsen af. U verklaart dat beide plaatsen in het gebied lagen van de bende 18 (CGVS, p. 14 en 20). Zij zouden u niet hebben benaderd en geen vragen gesteld over uw aanwezigheid. Gevraagd dit nader toe te lichten zegt u dat u zichzelf opsloot en niet liet blijken dat u daar woonde en u hen de tijd niet gaf het door te hebben (CGVS, p. 21). Over het verblijf bij uw vriendin vertelt u eerst dat de bendeleden u daar niet zagen, later vertelt u dat zij u wel zagen maar geen vragen stelden. Gevraagd naar waarom de bendeleden uw aanwezigheid daar niet onderzochten zegt u: “Zij zagen me daar dan wel, maar zagen ook dat ik vertrok en terugkwam. De drie dagen dat ik er niet was dachten ze dat ik naar mijn huis was of dat ik een relatie had. Als ik daar kwam, dan bekeken ze me vaak niet, want ik sloot me dan ook op. De dag dat ik terug vertrok, dan vertrok ik in de ochtendvroegte, wanneer zij nog sliepen. Wanneer er niet veel mensen waren. Ik nam veel veiligheidsmaatregelen opdat ze mij niet zouden zien” (CGVS, p. 21). U zegt ook: “Maar als je daar echt gaat wonen gaan ze onderzoek uitvoeren. En vragen ze waarom je van woonplaats bent veranderd” (CGVS, p. 21). Gezien u verschillende maanden in deze twee wijken woonde, en ook nog ging werken, zijn deze verklaringen over het feit dat de bendeleden u nooit hebben benaderd weinig overtuigend. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan. De badge van uw werk toont aan dat u voor Sersaprosa gewerkt hebt, dit staat niet onmiddellijk ter discussie. De krantenartikelen die u voorlegde hebben geen betrekking op uw persoonlijke toestand, maar enkel op de algemene situatie in El Salvador.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst,

voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)

f en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster argumenteert vooreerst dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Zij ontkent niet dat afpersingen, bedreigingen en moorden door bendes geregeld voorkomen maar meent dat dit niet onder de Conventie van Genève zou vallen. Verzoekster stelt dat dit niet ernstig is aangezien haar leven in gevaar is in haar land van herkomst en verwerende partij, onafgezien van het achterliggende motief van de daders (politiek of financieel), haar vrees niet zomaar mag minimaliseren omdat de beweegredenen van deze bendes niet politiek ingegeven zouden zijn. Zij betwist dat haar verklaringen met betrekking tot de aanwezigheid van de bendes in haar wijk “vaag en weinig doorleefd” zouden zijn. Zij begrijpt niet wat er vaag zou zijn aan haar relaas nu zij heeft verteld over de controle van de bendes in haar wijk, het feit dat zij mensen bedreigden en vermoordden, dat de mensen niet vrij konden bewegen in de wijk. Dat zij al die tijd onder de radar is kunnen blijven betekent volgens verzoekster niet dat er op heden geen gevaar zou zijn voor haar leven. Zij citeert in dit verband haar verklaringen opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (p. 6). Zij stelt vervolgens dat zij geen rijke vrouw was en in het begin onder de radar bleef van de bendes. Pas toen de bendes zagen welk soort werk zij deed begonnen zij haar te bedreigen en zag verzoekster in dat ze niet langer kon blijven zonder gevaar voor haar leven. Uit angst trok zij eerst in bij een vriendin en wilde initieel El Salvador niet verlaten maar zij besepte dat blijven wonen in El Salvador geen optie meer was. Aangezien ze ingetrokken was bij een vriendin in een andere wijk kon zij lange tijd weer onder de radar van de bendes blijven maar nadat zij ontslag had genomen hakte ze de knoop door en besloot het land te verlaten. Zij leefde ondergedoken, kreeg eind juni het geld van haar opzeg en kon dan pas haar reis bekostigen en het land verlaten.

Vervolgens stelt verzoekster dat verwerende partij haar verkeerd heeft begrepen en legt uit dat de familie (ook haar moeder en zus) in Ilopango woonden maar nadat de bendeleden beseften dat ze er niet meer woonde (ongeveer na 2 maanden) begonnen ze hen lastig te vallen, waardoor ze niet anders meer konden dan te verhuizen naar Cojutepeque.

Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat zij gevlucht is uit een uitzichtloze situatie en elke dag leefde met de angst vermoord te worden. Het feit dat verwerende partij de gang van zaken “onwaarschijnlijk” vindt neemt niet weg dat verzoekende partij alles heeft meegemaakt zoals zij het verteld heeft tijdens het gehoor en niet kan terugkeren naar El Salvador uit vrees voor haar leven en citeert vervolgens pagina 13 van de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS. Zij stelt vervolgens dat het duidelijk is dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent en stelt dat zij “bedreigd werd met de dood, werd afgeperst en gewaarschuwd geen klacht neer te leggen omdat dat alles nog erger zou maken. Zij kon een tijdje ondergedoken blijven tot de bendeleden haar weer zouden op het spoor komen, wat haar dood kon betekenen. Zij begrijpt dan ook niet hoe het CGVS kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering blijkt volgens verzoekster hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Zij meent dan ook in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus”.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekster niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoekster kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld.

Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/elsalvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostage-photography/>) van november 2019.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen

teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;

2. Bewijs pro deo rechtsbijstand.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4 § 2, b en c) van de Vreemdelingenwet.

3.1. De Raad stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming betrekking heeft op bedreigingen door een niet-overheidsactor, in casu leden van de bende 18. Het is niet betwist dat bendes in El Salvador een actor van vervolging zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet. De kern van de vluchtmotieven van verzoekster kunnen samengevat worden als volgt. Verzoekster verklaart dat zij haar hele leven in Cojutepeque heeft gewoond, maar de laatste vijf jaar voor haar vertrek in Ilopango (notities PO, p. 5). Volgens haar verklaringen wordt de wijk in Ilopango waar zij woonde gecontroleerd door leden van de bende 18 (notities, p. 11). Zij verhuisde van Cojutepeque naar Ilopango omdat zij er werk vond bij B.C.G., als verkoopster (notities, p. 7). Toen zij al een jaar in Ilopango woonde, ging ze werken bij Sersaposa vanaf 20 januari 2015 (notities, p. 7). Het bedrijf staat in voor geldtransporten en werkt volgens verzoekster voor de meerderheid van banken in El Salvador (notities, p. 8). Zij heeft er enkel gewerkt als kassierster, wat inhield dat zij het cash geld van banken en geldautomaten moest tellen en dus een interne functie had. De directe aanleiding van voor haar vertrek uit El Salvador is een bedreiging door bendeleden op 10 april 2019 toen zij terug thuis kwam rond 9 uur 's avonds na een dagshift. Zij werd opgewacht bij de ingang van haar woonplaats door nieuwe bendeleden die zij voordien nog niet had gezien. De bendeleden zeiden haar dat ze op de hoogte waren van haar werk en dat ze informatie wilden over de uren waarop de pantserwagens van het bedrijf vertrokken, hoeveel geld ze bijhadden en hun routes. Verzoekster verklaart dat zij haar daarvoor zes dagen de tijd gaven en om te beginnen 60 dollar vroegen en dat zij na zes dagen zouden terugkeren. Zij verklaart dat de bendeleden haar bedreigden met de dood indien ze de informatie niet zou leveren en haar zeiden dat ze geen klacht mocht indienen. Verzoekster verklaart verder dat zij de dag erna onmiddellijk uit haar woning in Ilopango vertrok en afwisselend bij een vriendin in Soyapango verbleef en bij haar oom, in Desvio de San José, op 2 uur rijden van Soyapango (notities, p. 20). Zij kreeg op 23 april 2019 haar paspoort en is blijven werken tot 16 mei bij het geldtransportbedrijf. Zij kon slechts het vliegticket kopen op 5 juli nadat zij haar ontslagvergoeding had gekregen en 500 dollar van haar broer die zich in Nicaragua bevindt (notities p. 14) en vertrok op 7 augustus 2019 uit El Salvador.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omdat (I) zij weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd over de aanwezigheid van bendes in Ilopango gezien haar vage verklaringen over de impact van de bendes op haar dagelijkse leven, het feit dat zij vaak 's avonds laat thuis kwam van haar werk terwijl zij stelt dat men zich niet vrij kan bewegen in haar wijk vanwege het gevaar, en haar verklaringen over het nemen van de bus niet overeenstemmen met landeninformatie in het administratief dossier; wat doet vermoeden dat zij eerder afkomstig is uit een rijkere afgesloten gemeenschap, wat op zijn beurt doet twifelen aan haar vluchtmotieven die rechtstreeks voortkomen uit haar vermeende leven onder bendecontrole; (II) de verklaringen over haar problemen niet overtuigend zijn omdat haar verklaringen over de noodgedwongen verhuis van haar familieleden omwille van haar problemen met bende 18 onsamenhangend zijn; haar zus nog twee tot zes maanden in dezelfde straat als verzoekster bleef wonen in de wijk in Ilopango en de bendeleden haar nooit hebben aangesproken; zij er niet in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen over wat er met haar huis en dat van haar zus is gebeurd; zij niet heeft verteld op haar werk over wat haar is overkomen en haar verklaringen over de laatste maanden voor haar vertrek niet overtuigend zijn. Verder stelt de bestreden beslissing dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zal vervolgd worden of een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan behandeling in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de bestreden beslissing en de opmerkingen gehoord van beide partijen ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing tot de vaststelling dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing een vermoeden wordt uitgesproken dat verzoekster eerder afkomstig is uit een rijkere afgesloten gemeenschap omdat zij vage verklaringen

aflegt over de impact en rol van de bendes in haar wijk in Ilopango en dat op basis hiervan wordt getwijfeld aan de vluchtmotieven die rechtstreeks voortkomen uit haar vermeend leven onder bendecontrole. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij niet begrijpt wat er vaag zou zijn aan haar relaas, nu zij heeft verteld over de controle van de bendes in de wijk, dat zij mensen bedreigden en vermoorden en dat zij niet vrij konden bewegen in de wijk en dat het feit dat zij al die tijd onder de radar kon blijven niet betekent dat er heden geen gevaar voor haar leven zou kunnen zijn, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift zich louter beperkt tot het herhalen van haar eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, maar hierdoor geenszins het vermoeden weerlegt dat verzoekster zich in een rijkere afgesloten gemeenschap zou hebben gewoond en hier ook niet op ingaat en bijgevolg ook de twijfels omtrent haar vluchtmotieven met betrekking tot de bende niet weerlegt.

De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster zeer korte antwoorden geeft op de algemene vragen over de bendes in haar wijk en de manier waarop zij een impact hadden op het dagelijkse leven en zich beperkt tot zeer algemene stellingen zoals het feit dat zij in de wijk heersen, dat ze de mensen daar lastig vallen en er mensen vermoorden. Anderzijds legt zij ook nieuwsartikelen neer waarvan zij verklaart dat zij handelen over benedeleden uit de wijk waar zij woont die niet lang geleden zouden zijn opgepakt omdat ze de bewoners van de wijk lastigvielen (notities, p. 13 en documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 4 en 5). Voor zover de neergelegde artikels illustreren dat er benedeleden actief zijn in Ilopango en dat er benedeleden werden opgepakt, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekster problemen zou hebben gehad met benedeleden, nu zij hierin niet wordt vermeld en het louter verwijzen naar algemene landeninformatie niet bolstaat om aan te tonen dat verzoekster persoonlijk geïsoleerd werd door de bendes. Dit moet in concreto worden aangetoond.

De Raad stelt vast, zoals hoger reeds aangehaald, dat verzoekster zelf verklaart dat zij in de wijk in Ilopango woonde sinds 2014 (notities, p. 7) maar dat zij voor het incident op 10 april 2019 nooit problemen heeft gehad met benedeleden. Zij werkte toen al sinds 2015 voor het geldkoerier bedrijf in verschillende shiften en werd door een busje van het bedrijf bij haar thuis afgezet toen zij de avondshift had. Gevraagd of zij nooit door de benedeleden werd gevraagd wie haar elke avond kwam afzetten, antwoordt zij "Nee. De enige keer dat ze me durfden aan te spreken was die keer dat ze me bedreigden, de vorige benedeleden zeiden enkel goeienavond en niets meer. Daar heb ik nooit mee gepraat" (notities, p. 19). Zij maakt verder geen gewag van enige problemen met benedeleden voor het beweerdelijke incident op 10 april 2019. Zij verklaart enkel dat zij toen ze eenzaam op de bus aan het wachten was om naar haar werk te gaan, zij aangesproken werd door benedeleden maar toen ze zagen dat ze effectief van daar was niets deden.

Dat verzoekster gedurende verschillende jaren door een busje van haar bedrijf zou zijn afgezet in een door bende 18 gedomineerde wijk en daar pas in april 2019 over zou zijn aangesproken door de bende is niet aannemelijk. Uit de landeninformatie blijkt immers dat bendes in El Salvador een verregaande sociale controle uitoefenen over de wijken die zij domineren en daarbij ook allerlei gedrageregels opleggen aan de bewoners (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador van maart 2016, p. 12; COI Focus, p. 19-23). Gevraagd hoe de benedeleden te weten gekomen zijn waar zij werkte stelt verzoekster "Geen idee. Geloof me, het is heel moeilijk maar ik weet niet hoe ze dat te weten zijn gekomen. De microbus waarmee we gevoerd werden stond geen logo op. Ook de badge mocht je alleen tonen in het gebouw zelf, net als het uniform. Ik denk dat ze me gevolgd zijn. Dat is het meest waarschijnlijke. Want ik praatte daar niet over. Enkel mijn familie wist het" (notities, p. 15). Zelfs indien de microbus waarmee zij werd afgezet thuis geen kentekenen vertoonde of indien zou kunnen aangenomen worden dat de benedeleden haar gevolgd zouden hebben, is het niet aannemelijk dat de benedeleden dit al die jaren niet zouden hebben opgemerkt en niet vroeger zouden hebben trachten te weten te komen wie het transport organiseerde en waarom. Dat de bendes haar begonnen te bedreigen toen zij er achter kwamen wat zij van werk deed, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, nu dit geen verklaring biedt voor het feit dat zij al die tijd ongemoeid werd gelaten door de benedeleden. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zelf verklaart dat zij na het incident op 10 april 2019 en nadat zij afwisselend bij haar vriendin en bij haar oom verbleef niet veel meer heeft gehoord van de bendes (notities, p. 15). In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster verklaarde dat zowel haar vriendin als haar oom in een wijk woonden waar bende 18 de controle had (notities, p. 14 en 20), maar dat de bendes verder geen vragen stelden over haar aanwezigheid daar. Evenwel verklaart verzoekster zelf dat de bende 18 een netwerk is en dat het voor haar geen optie was om bij haar familieleden in te trekken omdat "ze praten onderling via de telefoon. Als ze je DUI controleren, geven ze door: die was hier. Ze komen er sowieso achter. Ze ontdekken dat jij daar bent. Vroeg of laat vinden ze je en doen ze dat" (notities, p. 17). Hoger werd reeds opgemerkt dat volgens de beschikbare landeninformatie de bendes een sterke sociale controle uitoefenen op de wijken die ze controleren. Voor zover zij met elkaar in contact zouden staan, stelt de Raad vast dat verzoekster in elk geval geen problemen ondervond met

de bende 18 toen zij bij haar vriendin verbleef, noch bij haar oom. Bovendien, stelt de Raad vast dat verzoekster weliswaar haar ontslag gaf op 16 mei 2019, maar El Salvador pas verliet op 7 augustus 2019 en in die periode tot aan haar vertrek ook geen problemen ondervond met de bende 18. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij bij een vriendin introk en een tijd lang weer onder de radar van de bendes kon blijven maar op een bepaald ogenblik de knoop doorhakke en besloot het land te verlaten, stelt de Raad vast dat hiermee niet wordt aangetoond dat verzoekster geïntimidat werd door de bende 18 toen zij bij haar vriendin en oom verbleef, hoewel zij zich toen ook in bende 18 gebied bevond. Ook haar familieleden werden verder niet bedreigd door de bendeleden. Zo verklaart zij dat haar zus in dezelfde straat als verzoekster woonde en dat zij, afhankelijk van haar verklaringen, twee tot zes maanden na de bedreiging door de bendeleden bleef wonen op hetzelfde adres. Gevraagd hoe het komt dat ze haar zus nog twee maanden gerust hebben gelaten, vooraleer ze verhuisde, stelt verzoekster dat ze enkel haar zochten en dat ze wilden zien of ze naar haar zus zou komen (notities, p. 17), maar dat zij niet werd aangesproken of bedreigd. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de bendeleden haar zus en haar moeder begonnen lastig te vallen waardoor zij niet anders konden dan naar Cojutepeque te verhuizen, blijkt dit dus niet uit verzoeksters verklaringen. Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, ondermijnt het feit dat haar zus nog enkele maanden in Ilopango bleef wonen, de geloofwaardigheid van haar relaas en minstens de ernst van de beweerde bedreiging. Indien de bendeleden verzoekster werkelijk zouden viseren om de gevraagde informatie over haar bedrijf te krijgen, is het weinig aannemelijk dat zij verzoeksters zus, die volgens haar verklaringen al 25 jaar in de wijk woonde, niet minstens zouden aangesproken hebben om te weten te komen waar zij zich bevond, te meer nu zij haar, volgens haar verklaringen een termijn van zes dagen zouden gegeven hebben om de informatie te geven. De geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen worden verder ondermijnd door de vaststelling dat zij eerst verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar zus twee maanden na het vertrek naar België naar Cojutepeque is verhuisd vanwege haar problemen met de bende (notities, p. 11) en later zegt dat zij twee maanden na haar probleem met de bende verhuisd is (notities, p. 19). Dit kan geenszins als een detail in haar asielaanvraag worden beschouwd, nu verzoekster zelf verklaart dat de vrees dat haar familieleden in de problemen zouden komen haar ervan verhinderden om bij deze familieleden in te trekken.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster haar werkgever niet inlichtte over de bedreigingen die zij zou hebben gekregen op 10 april 2019. De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen over de redenen waarom zij niets vertelde aan het bedrijf over de bedreigingen die zij had ontvangen niet overtuigen.

Gevraagd waarom zij haar werkgever niet op de hoogte bracht van het feit dat het bedrijf mogelijk geïntimidat zouden worden bij een geldtransport, verklaart verzoekster dat zij hier bang voor was “want in een geldbedrijf gaan ze je dan wantrouwen, het zou nog erger zijn voor mij. Ofwel nemen ze mijn job af, ofwel vermoorden ze me omdat ik de informatie niet geef” (notities, p. 18).

Verzoekster toont niet aan waarom een geldbedrijf een werknemer zou wantrouwen die haar werkgever zou inlichten van een mogelijke overval. Ook waar zij verklaart dat haar werkgever zou denken dat zij er iets mee te maken zou hebben indien zij haar werkgever zou vertellen over wat zij heeft meegemaakt, kan niet worden ingezien waarom dit zo zijn. Het zou eerder van loyaliteit ten opzichte van haar werkgever getuigen als zij deze informatie zou doorgeven. Gezien het feit dat zij onmiddellijk na de bedreiging verhuisde naar haar vriendin en oom, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij vreesde voor repercussies van de bendeleden, nu de bendeleden volgens haar verklaringen informatie van haar wilden en zij door te vertrekken uit haar wijk per definitie had te kennen gegeven dat zij niet op hun eis wilde ingaan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster de beweerde bedreigingen door de bende 18 niet aannemelijk maakt en bijgevolg ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade omwille van deze bedreigingen.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op goede gronden vaststelt dat er geen elementen zijn om te concluderen dat verzoekster louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zal vervolgd worden. Op basis van de landeninformatie die voorligt kan immers niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer risico op vervolging loopt, dan wel een reëel risico loopt om ernstige mensenrechtenschendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekster om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van haar vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer (COI Focus “Salvador. Retour au pays des ressortissants”, 9 januari 2020). Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanhaalt op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat zij omwille van haar verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kunnen lopen. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat terugkeerders kunnen gezien worden als potentiële doelwitten van afpersing omdat zij beschouwd worden als personen die, omwille van hun verblijf in het buitenland, over financiële middelen beschikken (COI Focus “Salvador. Retour au pays des ressortissants”, 9 januari 2020, p. 20), stelt de Raad ook vast dat afpersing als dusdanig een wijdverspreid fenomeen is in El Salvador dat de hele bevolking treft, zodat het risico op afpersing dat verzoekster treft niet verschilt dan het risico waar ook andere Salvadoranen, zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen (COI Focus, p. 20). In dit verband wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Het loutere risico om geconfronteerd te worden met afpersing is aldus onvoldoende zwaarwichtig om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verwerende partij de werking van de bendes niet kent, dat zij werd bedreigd met de dood en gewaarschuwd werd geen klacht neer te leggen stelt de Raad vast dat het gaat om loutere beweringen en dat deze stelling geen ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen en dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) aannemelijk maakt.

Voor zover verzoekster een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte wijst de Raad er vooreerst op dat op dat vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet slechts kan uitgaan van of veroorzaakt door de daarin opgesomde actoren van vervolging, met name de staat, partijen of organisaties die de Staat of een andere aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, niet-overheidsactoren (...).

Dergelijke besmetting met het coronavirus wordt evenwel niet veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

Het risico om aan onmenselijke behandeling te worden onderworpen omdat verzoekster besmet zou kunnen worden in El Salvador met een virus waarvoor geen passende behandeling bestaat, valt bijgevolg niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie oordeelde in de zaak “Mbodj t. Belgische Staat”. Het Hof verduidelijkte dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Het Hof oordeelde dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), Mbodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoekster toont niet aan dat in het hypothetische geval van besmetting zij geen toegang zou hebben tot passende gezondheidszorg, noch dat haar in dit geval op intentionele en gerichte wijze de toegang tot medische verzorging opzettelijk zou worden geweigerd door toedoen van een actor van vervolging.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade vanwege de bendes aannemelijk maakt. Verzoekster toont ook niet aan dat de socioeconomische

situatie in El Salvador louter het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of reëel risico op ernstige schade of 48/4 §

2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt. 4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekster geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet 5. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in

aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.”

Uit de inhoud van voormeld arrest blijkt dat de verzoekende partij haar verklaringen in het kader van haar asielaanvraag over de problemen die zij in El Salvador met bendes zou hebben, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad erkennen dat er in El Salvador problemen zijn met criminele bendes, maar zijn van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij op enige wijze wordt geviséerd.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening zou gehouden hebben met haar persoonlijke situatie en hierover niet heeft gemotiveerd. Zij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel een individueel onderzoek noodzakelijk is zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur hierbij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij haalt echter nergens het hoger belang van het kind, noch haar gezins- en familieleven aan. Op dit punt maakt zij een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk. Zij haalt verder in het enig middel wel haar gezondheidstoestand aan in het kader van de huidige corona-pandemie, maar uit de verdere bespreking van het enig middel zal blijken dat dit argument betrekking heeft op de uitvoering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat zij op heden problemen heeft met haar gezondheid, waardoor zij op heden niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Haar hele betoog aangaande de coronacrisis gaat uit van een hypothese.

In het kader van de beweerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, die de verzoekende partij zoals gezegd niet aannemelijk maakt, merkt de Raad op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of

familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaald gezondheidsprobleem. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. *In casu* is dit dus niet het geval. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij heeft wel een punt dat met haar persoonlijke situatie rekening moet gehouden worden in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij eveneens de schending aanvoert. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht geschonden zou hebben door niet expliciet in de bestreden beslissing te motiveren over haar persoonlijke situatie, maakt de verzoekende partij echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk uit welke bepaling een dergelijke formele motiveringsplicht zou blijken.

De elementen die de verzoekende partij naar voor brengt en die te maken hebben met de toestand in El Salvador, waar zij naar eigen zeggen slachtoffer zou kunnen worden van bende gerelateerd geweld, heeft de verzoekende partij reeds tijdens haar asielprocedure aangehaald en zij werden als niet aannemelijk beoordeeld door zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad. De verwijzingen die de verzoekende partij zelf in haar enig middel doet naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar asielprocedure zijn zeer selectief en geven niet de correcte beoordeling weer.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Uit de inhoud van bovenvermeld arrest van de Raad in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij haar verklaringen over de vrees voor het bendege geweld in El Salvador niet aannemelijk heeft gemaakt. Zij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. De verzoekende partij stelt dat zij bovendien de noodzakelijke financiële middelen ontbreekt en zij door haar afwezigheid uit El Salvador onvoldoende beroep kan doen op haar sociaal en familiaal netwerk om in haar levensonderhoud te voorzien. Ze vervolgt dat zij haar netwerk reeds aansprak voor haar vertrek uit El Salvador, waardoor de goodwill binnen haar netwerk om opnieuw voor haar in te staan niet meer aanwezig is. De Raad merkt op dat de verzoekende partij louter iets poneert, zonder haar beweringen op enigerlei wijze te staven. Ook al stuurde haar broer haar 500 euro op om haar reis te bekostigen, betekent dit niet noodzakelijkerwijze dat hij haar niet meer zou willen helpen. Bovendien verklaarde de verzoekende partij dat haar moeder en zus verhuist zijn naar Conjutepeque. Ook haar tante, neven en nichten zouden daar wonen. Zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat

zij zich niet bij hen zou kunnen voegen en op hun bijstand en hulp zou kunnen rekenen. Dit gegeven volstaat echter niet om een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar El Salvador aannemelijk te maken.

Ten slotte wijst de verzoekende partij op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19. Het is volgens haar onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient volgens haar te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt volgens de verzoekende partij steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld.

De Raad merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft.

Verder wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en de verzoekende partij niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is dus geenszins sprake van een 'gedwongen' verwijdering. De Raad merkt op dat, indien de verwerende partij op een bepaald ogenblik wel overgaat tot de gedwongen uitvoering van het thans bestreden bevel, zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen.

Verder merkt de Raad op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij dus het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden tot die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter niet dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017). De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Er wordt benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat deze op zich kunnen beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Voor zover al ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet-essentiële reizen vanuit België naar het buitenland waren verboden, blijkt niet dat een terugkeer van een vreemdeling in illegaal verblijf naar het herkomstland waarvan zij de nationaliteit heeft hieronder viel. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing haar verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar is. Evenmin toont zij concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk was en is en/of zij onmogelijk kon en kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad wijst er nog op dat, zelfs indien de verzoekende partij alsnog zou kunnen aantonen dat zij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog het haar vrij stond en staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *"Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn."*

Dit is overigens in overeenstemming met de "COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging" van de Europese Commissie (Mededeling van de Europese Commissie, NL Publicatieblad van de Europese Unie 17.4.2020 C 126/02).

Hierin wordt het volgende gesteld:

“Gezien de aanzienlijke beperkingen op het gebied van commerciële vluchten en de beperkende maatregelen die derde landen hebben ingevoerd voor personen die uit Europa aankomen, kan het voor onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, onmogelijk zijn om binnen de vastgestelde termijn aan een dergelijk besluit te voldoen, hoezeer ze dat ook willen en proberen. Bijgevolg kan tegen onderdanen van derde landen een inreisverbod worden uitgevaardigd wegens niet-naleving van een terugkeerbesluit, zoals voorgeschreven door artikel 11, lid 1, van de terugkeerrichtlijn. Irreguliere migranten mogen echter niet verantwoordelijk worden gehouden voor een situatie die buiten hun macht ligt en ook geen negatieve gevolgen van die situatie ondervinden.

Om een dergelijke situatie te voorkomen, moeten de lidstaten gebruikmaken van de mogelijkheid die artikel 7, lid 2, van terugkeerrichtlijn biedt en de termijn voor vrijwillig vertrek verlengen met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, de duur en de aard van de beperkende maatregelen en de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer.

De lidstaten moeten ook een langere termijn voor vrijwillig vertrek toekennen dan 30 dagen vanaf het tijdstip waarop een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, indien het, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval en met name de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer, van meet af aan duidelijk is dat de betrokken onderdaan van een derde land niet binnen 30 dagen zal kunnen vertrekken.

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek wordt verlengd en de tenuitvoerlegging van het besluit tijdelijk wordt opgeschort, moeten irreguliere migranten een schriftelijke bevestiging ontvangen als bedoeld in de terugkeerrichtlijn (artikel 14).

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek niet in acht kan worden genomen omdat er geen vervoer is naar het derde land van terugkeer of vanwege andere redenen buiten de wil van de betrokken persoon die verband houden met de beperkende maatregelen, moeten de lidstaten afzien van de uitvaardiging van een inreisverbod of een reeds uitgevaardigd verbod intrekken.”

Hieruit volgt duidelijk dat Covid-19 niet belet dat er een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel belet dat er een inreisverbod wordt opgelegd wegens het niet naleven van een terugkeerbesluit.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn aan te vragen gebruik heeft gemaakt, ondanks de beweerde onmogelijkheid om te reizen naar haar land van herkomst.

Voorts kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren ook slechts tijdelijk is.

Zij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat er rekening dient gehouden te worden met de medische toestand. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij medische problemen heeft. Ook maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn. Er blijkt dan ook geenszins dat op grond van haar gezondheidstoestand specifiek rekening diende te worden gehouden met de huidige coronapandemie.

Daarnaast blijkt nog niet dat de bestreden beslissing, of de tenuitvoerlegging hiervan, strijdig is met de menselijke waardigheid of de volksgezondheid. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Zij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn. Zij toont evenmin aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet kan gepaard gaan met de nodige voorzorgsmaatregelen en evenmin dat in El Salvador de situatie op het vlak van corona niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheidscrisis. Zij maakt, louter door het feit dat zij vanuit België dient terug te keren naar haar herkomstland, niet aannemelijk dat zij aldaar riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting.

De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat enig concreet element dat zich kon verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Evenmin toont zij aan dat zij – omwille van de huidige coronapandemie – in haar land van herkomst zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of dat het bevel is gegeven in strijd met dit verdragsartikel.

De Raad stelt ten slotte nog vast dat de verzoekende partij de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet betwist en deze blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU